

първа дрѣмка, когато внезапно срѣдъ стана се надигна страшенъ викъ. Избухна тревога.

— Какво има, какво се е случило? Какво става? — викаха всички тревожно, блѣскаха се единъ въ другъ, дирѣха съ сънени рѣце орѣжията си, препѣваха се въ вѣжетата на шатритѣ.

— Сърбитѣ! Сърбитѣ нападатъ! — се носѣше изплашенъ глъчъ.

Въ мрака настана небивалъ смутъ. Всѣки се спусна напредъ, дирейки врага, сулицы се кръстосаха, мечове звѣннаха въ грозната тъмнина, шатри се събориха на земята, стенания и проклетия изпълниха нощта. Битката трая близо три часа, безъ да се изясни отъ къде е дошелъ неприятельтъ, безъ да се разбере на чия страна клони победата.

Когато на другия денъ зората дигна румено чело надъ бранното поле, съюзенитѣ войски на българи и латини останаха поразени. Всички убити бѣха само латини и българи. Нито единъ сърбинъ. Какво значеше това?

Тѣ бѣха вдигнали орѣжие единъ срещу други. Кой ги бѣ подвелъ? Какъ бѣха стигнали до този позоръ — да се избиватъ взаимно? Никога не можа да се установи истината. Все пакъ ясно бѣше, че враговетѣ не губятъ време. Срѣднощната тревога бѣ нагласена отъ сърбитѣ чрезъ подкупени лица.

Защото презъ сѣщия часъ се случи нѣщо още пострашно и неочаквано. На пѣтъ за Нишъ, Стрѣзъ настани войскитѣ си на станъ въ полето край стенитѣ на Скопие. Тъкмо бѣ седналъ въ шатрата си за кратка закуска, когато му известиха, че въ стана е пристигналъ архимандритъ Сава, благочестивиятъ братъ на великия жупанъ Стефанъ.

Стрѣзъ махна съ рѣка да доведатъ госта. Причка го предъ входа на шатрата, цѣлуна му рѣка, покани го на трапезата си. Напраздно архимандритѣтъ употрѣби всичкото си красноречие, всичкитѣ си доводи, всичкитѣ си молби. Стрѣзъ остана непреклоненъ.

— Късно е вече, светий отче. Походѣтъ не може да се спрѣ. Стефанъ трѣбваше да му мисли когато ни изне-